

Arrest

nr. 351 613 van 14 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2026 heeft ingediend om de "schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid" te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 31 juli 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. ELGAZI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ BalenDesselMol op 31/07/2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw:
naam: W.

voornaam: D. F. N.
geboortedatum: (...) 1998
geboorteplaats: Paramaribo
nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene kwam met een geldig visum C uitgegeven door Nederland, aan in het Rijk op 13/03/2025 en ondertekende te Mol een aankomstverklaring geldig tot 11/04/2025. Zij keerde echter niet terug, en na een positieve woonstcontrole in mei 2025 werd haar op 31/07/2025 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 7 dagen betekend.

Betrokkene verklaart samen te wonen met haar partner. Dit loutere feit geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Bovendien verklaart zij in haar hoorrecht aan de politie van PZ BalenDesselMol dat haar partner haar soms mishandelt. Indien zij dit wensen, kunnen zij na betrokkenes terugkeer hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, en tegelijk zal betrokkene niet door hem mishandeld kunnen worden wanneer zij weg bij hem is. Het staat betrokkenes partner eveneens vrij om haar te bezoeken in haar land van herkomst waarnaar zij zal terugkeren indien zij dit zouden wensen.

Betrokkene verklaart familie te hebben in haar land van herkomst. Eveneens kan betrokkene, wanneer twee derde van het inreisverbod verstreken is, via de geijkte kanalen, zijnde de Belgische ambassade in Kingston, Jamaica, vragen om de opheffing ervan indien zij dan zou wensen om terug te keren naar de Schengenzone.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben.

Betrokkene verklaart een lage bloeddruk te hebben, en een vinger die zij niet meer kan bewegen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds 13/03/2025 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31/07/2022 dat haar betekend werd op 31/07/2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat zij niet teruggekeerd is omdat zij hier een leven wilde opbouwen met haar partner. We stellen vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart een lage bloeddruk te hebben, en een vinger die zij niet meer kan bewegen. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]

2. Betreffende de urgente procedure

Het beroep is gericht tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

In de mate het verzoekschrift in de hoofding vermeldt dat het een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid omvat, merkt de Raad op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de RvV-wet. Het beroep dient als een "vordering tot nietigverklaring" te worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 1.9, eerste lid, 1° van de RvV-wet.

Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch is geschorst, tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 74/14 en 44 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Naast een aantal theoretische beschouwingen over de geschonden geachte bepalingen, voert verzoekster het volgende aan:

“De concrete toepassing van de geschonden bepalingen

25.-

De bestreden beslissing is uitermate gebrekkig gemotiveerd en houdt onvoldoende rekening met de concrete en bijzonder kwetsbare situatie van verzoekster.

Verwerende partij was uitdrukkelijk op de hoogte van het feit dat verzoekster het slachtoffer was van partnergeweld. In de bestreden beslissing wordt immers zelf vermeld dat verzoekster tijdens haar verhoor door de politiezone Balen-Dessel-Mol heeft verklaard dat haar partner haar meermaals mishandelde.

Verzoekster heeft bovendien zelf contact opgenomen met de politiediensten om bescherming te zoeken tegen het geweld waarvan zij slachtoffer was. Zij heeft zich aldus niet verborgen gehouden voor de Belgische autoriteiten en heeft zich evenmin aan hun toezicht trachten te onttrekken. Integendeel, zij heeft zelf een beroep gedaan op de bevoegde diensten en haar medewerking verleend aan het politieonderzoek.

Dit fundamentele element werd evenwel niet onderzocht als een aanwijzing van kwetsbaarheid, afhankelijkheid en beschermingsnood.

Verwerende partij heeft het gemelde partnergeweld daarentegen aangewend als argument om de onmiddellijke verwijdering van verzoekster te rechtvaardigen. Zij stelt immers dat verzoekster, wanneer zij niet langer bij haar partner verblijft, niet meer door hem zal kunnen worden mishandeld.

Een dergelijke redenering miskent de complexe positie waarin slachtoffers van partnergeweld zich kunnen bevinden en kan geenszins worden beschouwd als een zorgvuldig en individueel onderzoek van verzoeksters situatie.

26.-

Het enkele gegeven dat verzoekster na haar verwijdering fysiek niet langer bij haar partner zou verblijven, volstaat niet om te besluiten dat haar belangen door een gedwongen verwijdering niet worden geschaad.

Partnergeweld kan gepaard gaan met emotionele, financiële en sociale afhankelijkheid, angst, isolement en een beperkt ondersteunend netwerk. Deze omstandigheden kunnen verklaren waarom een slachtoffer zich niet onmiddellijk aan de gewelddadige relatie kan onttrekken en waarom zij niet onmiddellijk stappen zet om haar verblijfsrechtelijke situatie te regulariseren.

Verwerende partij diende bijgevolg minstens te onderzoeken:

- in welke mate verzoekster afhankelijk was van haar partner;*
- of zij nood had aan veilige opvang;*
- of zij toegang had tot slachtofferbegeleiding;*
- of zij psychologische, sociale of medische ondersteuning nodig had;*
- of zij reeds klacht had neergelegd en deze klacht verder wenste op te volgen;*
- of haar aanwezigheid in België vereist was voor het verdere politieonderzoek;*
- of zij in Suriname over een veilig en daadwerkelijk opvangnetwerk beschikte.*

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat enig dergelijk onderzoek werd verricht.

De loutere vermelding dat verzoekster familie in Suriname zou hebben, toont niet aan dat zij daar daadwerkelijk, onmiddellijk en veilig kan worden opgevangen. Er wordt niet verduidelijkt om welke familieleden het gaat, waar zij verblijven, welke relatie verzoekster met hen onderhoudt en of zij bereid en in staat zijn haar op te vangen.

27.-

Verwerende partij stelt tevens dat verzoekster haar relatie met haar partner via moderne communicatiemiddelen kan onderhouden en dat haar partner haar in Suriname kan bezoeken.

Deze motivering is intern tegenstrijdig en getuigt niet van een daadwerkelijke belangenafweging.

Enerzijds erkent verwerende partij dat verzoekster door haar partner wordt mishandeld en wordt haar verwijdering voorgesteld als een manier om aan dit geweld te ontsnappen. Anderzijds wordt de voortzetting van diezelfde relatie op afstand als een realistisch en wenselijk alternatief naar voren geschoven.

Verwerende partij maakt aldus niet duidelijk of zij de relatie als een beschermenswaardig gezins- of privéleven beschouwt, dan wel als een bron van gevaar waarvan verzoekster verwijderd moet worden.

Deze tegenstrijdige motivering laat verzoekster niet toe te begrijpen op welke concrete beoordeling de bestreden beslissing is gebaseerd en stelt Uw Raad evenmin in staat zijn wettigheidstoezicht naar behoren uit te oefenen.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de formele en materiële motiveringsplicht.

28.-

Verwerende partij heeft evenmin op afdoende wijze onderzocht of verzoekster daadwerkelijk een risico op onderduiken vormt.

Het beweerde risico op onderduiken wordt hoofdzakelijk afgeleid uit het feit dat verzoekster haar verblijf niet op de wettelijk voorziene wijze zou hebben geregulariseerd en geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze vaststellingen volstaan evenwel niet om zonder verdere individuele beoordeling te besluiten dat verzoekster zich aan de Belgische autoriteiten zal onttrekken.

Verzoekster kwam België binnen met een geldig visum type C, afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten. Zij heeft zich na haar aankomst aangemeld bij de bevoegde gemeentelijke diensten en te Mol werd een aankomstverklaring opgesteld.

Zij verbleef bovendien op een gekend adres en werd aangetroffen naar aanleiding van een positieve woonstcontrole. Ook was zij gekend bij de politiediensten en heeft zij zelf contact opgenomen met de politie om melding te maken van het partnergeweld waarvan zij slachtoffer was.

Deze elementen tonen aan dat verzoekster zich niet verborgen hield en zich niet systematisch aan het toezicht van de Belgische autoriteiten onttrok.

29.-

De bestreden beslissing stelt op algemene wijze dat verzoekster duidelijk zou hebben gemaakt dat zij zich niet aan een verwijderingsmaatregel zal houden.

Er wordt evenwel niet concreet uiteengezet uit welke actuele gedragingen deze conclusie voortvloeit.

Het enkele feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, kan niet automatisch tot de conclusie leiden dat zij zich ook thans aan iedere beslissing of iedere minder dwingende maatregel zal onttrekken.

Dit geldt des te meer nu haar verblijfssituatie niet kan worden losgekoppeld van haar afhankelijkheidsrelatie en het partnergeweld waarvan zij melding maakte.

Verwerende partij heeft niet onderzocht welke invloed deze omstandigheden hadden op de keuzes en gedragingen van verzoekster. Zij heeft evenmin onderzocht of verzoekster, na passende begeleiding en opvang, wel degelijk bereid en in staat zou zijn haar situatie op een georganiseerde wijze te regelen.

Het beweerde risico op onderduiken werd bijgevolg niet vastgesteld op basis van een actueel, individueel en zorgvuldig onderzoek, maar werd op quasi-automatische wijze afgeleid uit het onregelmatig verblijf en de niet-uitvoering van een eerdere beslissing.

30.-

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet slechts in de mogelijkheid om af te wijken van de normale termijn voor vrijwillig vertrek.

Deze bepaling creëert geen automatische verplichting om iedere termijn te weigeren zodra één van de wettelijk vermelde omstandigheden wordt ingeroepen.

Het komt aan verwerende partij toe om concreet en individueel te motiveren waarom in het specifieke geval van verzoekster geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan.

In casu ontbreekt een dergelijke motivering.

Verzoekster beschikte over een gekend verblijfadres, vormde geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid en had zich zelf tot de politiediensten gewend.

Er werd niet onderzocht of verzoekster vrijwillig kon vertrekken nadat zij haar persoonlijke en juridische situatie had geregeld en nadat zij passende begeleiding als slachtoffer van partnergeweld had verkregen.

Evenmin werd onderzocht of een korte termijn voor vrijwillig vertrek, gekoppeld aan concrete voorwaarden, kon volstaan.

De weigering om enige termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, is bijgevolg onvoldoende gemotiveerd en kennelijk onevenredig.

31.-

Verwerende partij heeft evenmin onderzocht of een minder dwingende maatregel kon worden toegepast.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat een minder dwingende maatregel ondoeltreffend zou zijn omdat verzoekster haar verblijf niet zou hebben geregulariseerd en geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze motivering is stereotiep en houdt geen rekening met de concrete gegevens van het dossier.

Verzoekster:

- kwam België binnen met een geldig visum;*
- meldde zich aan bij de gemeente;*
- beschikte over een gekend verblijfadres;*
- werd aangetroffen bij een woonstcontrole;*
- contacteerde zelf de politiediensten;*
- verleende haar medewerking aan het politieonderzoek.*

Deze elementen spreken tegen dat verzoekster zich onder geen enkele omstandigheid aan een minder dwingende maatregel zou houden.

Verwerende partij heeft niet onderzocht of een meldingsplicht, de verplichting om op een bepaald adres te verblijven, de afgifte van reisdocumenten of enige andere preventieve maatregel kon volstaan om het nagestreefde doel te bereiken.

Er wordt niet concreet uiteengezet waarom dergelijke maatregelen in het individuele geval van verzoekster ondoeltreffend zouden zijn.

32.-

De bestreden beslissing beperkt zich bijgevolg tot algemene formuleringen zonder een daadwerkelijke proportionaliteitstoets uit te voeren.

Vrijheidsberoving en gedwongen verwijdering vormen uiterst ingrijpende maatregelen. Zij kunnen slechts worden toegepast wanneer minder dwingende maatregelen niet doeltreffend kunnen zijn en wanneer dit op concrete wijze wordt aangetoond.

In casu werd geen individueel onderzoek verricht naar de mogelijkheid om verzoekster op een gekend en veilig adres te laten verblijven, eventueel onder begeleiding van gespecialiseerde diensten voor slachtoffers van partnergeweld.

Verwerende partij heeft evenmin onderzocht of verzoekster kon worden ondergebracht in een opvangvoorziening waar zij beschermd zou zijn tegen haar partner en waar haar beschikbaarheid voor de administratieve autoriteiten kon worden verzekerd.

Door zonder dergelijk onderzoek onmiddellijk over te gaan tot vasthouding en verwijdering, heeft verwerende partij het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel geschonden.

33.-

Verwerende partij heeft evenmin op afdoende wijze rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verzoekster verbleef sinds maart 2025 in België, woonde samen met haar partner en bouwde hier persoonlijke en sociale banden op.

Het feit dat deze relatie werd gekenmerkt door geweld, betekent niet dat de persoonlijke situatie van verzoekster zonder verder onderzoek buiten het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan worden geplaatst.

Artikel 8 EVRM beschermt niet uitsluitend harmonieuze of probleemloze gezinsrelaties. Ook de persoonlijke, sociale en relationele banden die een persoon in een land heeft opgebouwd, behoren tot haar privéleven.

De overheid diende bijgevolg een daadwerkelijke belangenafweging te verrichten tussen enerzijds het belang van de immigratiecontrole en anderzijds de gevolgen van de verwijdering voor verzoeksters privéleven, haar persoonlijke integriteit en haar positie als slachtoffer van partnergeweld.

34.-

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een dergelijke belangenafweging werd verricht.

Verwerende partij beperkt zich tot de stelling dat verzoekster haar relatie via moderne communicatiemiddelen kan onderhouden en dat haar partner haar in Suriname kan bezoeken.

Deze algemene en stereotiepe overwegingen volstaan niet om aan te tonen dat de concrete gevolgen van de verwijdering zorgvuldig werden onderzocht.

Er werd niet nagegaan welke sociale banden verzoekster in België heeft opgebouwd, in welke mate zij afhankelijk was van haar partner, welke ondersteuning zij hier genoot of kon verkrijgen en welke gevolgen een onmiddellijke gedwongen terugkeer voor haar persoonlijke en psychische toestand zou hebben.

De bestreden beslissing maakt evenmin duidelijk waarom het belang van de immigratiecontrole in de concrete omstandigheden van het dossier zwaarder zou wegen dan de belangen en fundamentele rechten van verzoekster.

35.-

De overheid heeft bovendien geen rekening gehouden met het feit dat de verwijdering verzoekster kan verhinderen haar rechten als slachtoffer van partnergeweld daadwerkelijk uit te oefenen.

Een onmiddellijke terugkeer naar Suriname kan tot gevolg hebben dat verzoekster niet langer beschikbaar is voor verder verhoor, moeilijkheden ondervindt om haar klacht op te volgen, geen toegang meer heeft tot het Belgische dossier en haar aanspraken tegenover de geweldpleger niet daadwerkelijk kan laten gelden.

Verwerende partij heeft niet onderzocht of er nog een politie- of strafonderzoek lopende is, of verzoeksters aanwezigheid daarbij noodzakelijk of nuttig is en of zij voorafgaand aan haar verwijdering toegang moest krijgen tot juridische en slachtoffergerichte begeleiding.

Deze elementen waren nochtans rechtstreeks relevant voor de beoordeling van de gevolgen en de proportionaliteit van de verwijderingsbeslissing.

36.-

Ook de gezondheidstoestand van verzoekster werd niet zorgvuldig onderzocht.

Verzoekster heeft verklaard dat zij een lage bloeddruk heeft en dat zij een vinger niet meer kan bewegen. Verwerende partij beperkt zich tot de vaststelling dat verzoekster geen elementen zou hebben aangebracht waaruit blijkt dat haar medische toestand een terugkeer naar Suriname verhindert.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat verzoekster voorafgaand aan de beslissing daadwerkelijk medisch werd onderzocht of dat zij in de gelegenheid werd gesteld haar klachten met medische stukken te staven.

Evenmin blijkt dat werd nagegaan of haar lichamelijke klachten, in samenhang met haar psychische kwetsbaarheid en haar positie als slachtoffer van partnergeweld, bijzondere begeleiding of behandeling vereisten.

De overheid kan zich niet beperken tot de vaststelling dat verzoekster onvoldoende stukken heeft voorgelegd wanneer zij onmiddellijk werd aangehouden en van haar vrijheid werd beroofd en bijgevolg niet noodzakelijk over de mogelijkheid beschikte om op korte termijn medische bewijsstukken te verzamelen.

37.-

Wat een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft, stelt verwerende partij op algemene wijze dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen.

Deze motivering volstaat niet.

Verwerende partij diende de situatie van verzoekster in haar geheel te beoordelen, rekening houdend met haar lichamelijke klachten, haar psychische en sociale kwetsbaarheid, haar afhankelijkheid van haar partner, het gebrek aan duidelijkheid over haar opvangmogelijkheden en de afwezigheid van een concreet onderzocht ondersteunend netwerk in Suriname.

De loutere verklaring dat verzoekster familie in Suriname heeft, is onvoldoende om te besluiten dat zij daar in veilige en menswaardige omstandigheden kan worden opgevangen.

Er werd niet onderzocht of deze familieleden daadwerkelijk beschikbaar zijn, of verzoekster met hen contact onderhoudt, of zij bereid zijn haar op te vangen en of zij verzoekster de noodzakelijke medische en psychosociale ondersteuning kunnen bieden.

38.-

Verwerende partij heeft de bewijslast bovendien nagenoeg volledig bij verzoekster gelegd zonder rekening te houden met haar detentie en kwetsbare positie.

Verzoekster werd op 31 juli 2026 aangehouden en onmiddellijk overgebracht naar een gesloten centrum.

Van een persoon die onverwacht van haar vrijheid wordt beroofd, kan niet redelijkerwijze worden verwacht dat zij onmiddellijk alle medische, sociale en familiale bewijsstukken kan verzamelen die noodzakelijk zijn om haar kwetsbaarheid en opvangsituatie aan te tonen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereiste dat verwerende partij zelf de nodige verificaties verrichtte alvorens een beslissing met zulke ingrijpende gevolgen te nemen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit is gebeurd.

39.-

Daarnaast werd verzoeksters recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel ernstig bemoeilijkt.

Verzoekster heeft zelf geen afschrift ontvangen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Haar raadsman heeft reeds op zaterdag 1 augustus 2026 het gesloten centrum aangeschreven met het verzoek de aan verzoekster betekende beslissingen over te maken.

Op dinsdag 4 augustus 2026 werd uitsluitend het inreisverbod bezorgd. Toen de raadsman navraag deed naar de verwijderingsbeslissing, werd haar uitdrukkelijk meegedeeld dat nog geen verwijderingsbeslissing was genomen.

Pas op 6 augustus 2026 werd voor het eerst een afschrift van de bestreden verwijderingsbeslissing aan de raadsman bezorgd.

Deze gang van zaken blijkt ook uit de correspondentie met het gesloten centrum.

40.-

De akte van kennisgeving vermeldt weliswaar dat aan verzoekster een afschrift zou zijn overhandigd, maar verzoekster betwist dit uitdrukkelijk.

Het dossier bevat geen afzonderlijk bewijs dat zij daadwerkelijk een volledig en leesbaar afschrift van de beslissing heeft ontvangen.

De ondertekening van een akte van kennisgeving toont hoogstens aan dat verzoekster op een bepaald ogenblik een document heeft ondertekend. Zij toont niet noodzakelijk aan dat zij ook werkelijk beschikte over een afschrift waarmee zij de inhoud en motieven van de beslissing kon laten beoordelen door een advocaat.

De latere gebeurtenissen bevestigen bovendien dat verzoekster zelf niet over de verwijderingsbeslissing beschikte. Indien zij deze wel had ontvangen, zou het niet nodig zijn geweest dat haar raadsman gedurende meerdere dagen herhaaldelijk om een afschrift verzocht.

41.-

Het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist dat een persoon die van haar vrijheid is beroofd en met onmiddellijke verwijdering wordt bedreigd, onverwijld kennis kan nemen van de volledige beslissing en van de feitelijke en juridische motieven waarop zij berust.

Dit recht zou illusoir worden indien de bijzonder korte beroepstermijn reeds zou beginnen te lopen terwijl verzoekster geen afschrift van de beslissing bezit, haar raadsman de beslissing ondanks herhaalde verzoeken niet ontvangt en de bevoegde diensten bovendien foutief meedelen dat er nog geen verwijderingsbeslissing werd genomen.

Verzoekster en haar raadsman hebben daarentegen de nodige diligentie aan de dag gelegd. De raadsman heeft onmiddellijk na kennisname van de vasthouding om de beslissing verzocht en onderhavig beroep ingesteld zodra de beslissing daadwerkelijk werd overgemaakt.

De wijze waarop de beslissing ter beschikking werd gesteld, heeft de daadwerkelijke uitoefening van het rechtsmiddel ernstig belemmerd en dient bij de beoordeling van onderhavige vordering in aanmerking te worden genomen.

42.-

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat verwerende partij geen zorgvuldig en individueel onderzoek heeft verricht naar:

- de positie van verzoekster als slachtoffer van partnergeweld;*
- haar emotionele, sociale en financiële afhankelijkheid;*
- haar nood aan veilige opvang en begeleiding;*
- haar medische en psychologische toestand;*
- haar daadwerkelijke opvangmogelijkheden in Suriname;*
- de gevolgen van haar verwijdering voor een mogelijk politie- of strafonderzoek;*
- haar privéleven in België;*
- het beweerde risico op onderduiken;*

- de mogelijkheid om een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen;
- de mogelijkheid om minder dwingende maatregelen toe te passen.

De bestreden beslissing steunt aldus op algemene, stereotiepe en deels tegenstrijdige overwegingen.

Zij toont niet aan dat alle relevante omstandigheden van het individuele dossier daadwerkelijk werden onderzocht en afgewogen.

43.-

De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg niet afdoende, niet draagkrachtig en niet evenredig met de bijzonder ingrijpende gevolgen van de genomen maatregel.

Verwerende partij is niet uitgegaan van een volledige en correcte feitenvinding en heeft uit de beschikbare gegevens conclusies getrokken die niet redelijkerwijze door deze gegevens worden gedragen.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van diezelfde wet vereiste documenten. Verzoekster betwist deze vaststelling niet en toont dus niet aan dat de bestreden beslissing op dat vlak onwettig is, voor zover de verwerende partij bij het nemen ervan ook rekening heeft gehouden met de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). De krachtens deze bepalingen te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.2.2. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat zij sinds maart 2025 in België verblijft, samenwoonde met haar partner en hier persoonlijke en sociale banden opbouwde. Het gegeven dat de relatie werd gekenmerkt door geweld betekent niet dat één en ander niet moest worden onderzocht, zo stelt zij, nu artikel 8 van het EVRM niet uitsluitend harmonieuze of probleemloze gezinsrelaties beschermt enerzijds, en verzoeksters persoonlijke, sociale en relationele banden behoren tot haar privéleven anderzijds. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een belangenafweging werd verricht tussen het belang van de immigratiecontrole en de gevolgen van de verwijdering voor verzoeksters privéleven, haar persoonlijke integriteit en haar positie als slachtoffer van partnergeweld, zo stelt zij.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat zij zich beroept op een privéleven in België, moet verzoekster aannemelijk maken dat zij hier een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd. Daarbij moet erop worden gewezen dat het begrip ‘privéleven’ doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). De normale binding die ontstaat met België

enkel door het verblijf hier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen, temeer nu verzoekster pas in maart 2025 in België is gearriveerd. Verzoekster brengt geen enkel concreet element bij waaruit blijkt dat zij in België een beschermenswaardig privéleven in de voormelde zin heeft opgebouwd. Haar loutere beweringen volstaan niet om dat te doen aannemen.

De Raad wijst er verder op dat verzoekster nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België en dat moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om haar op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39) Dit impliceert dat alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar in de belangenafweging moeten worden betrokken.

De verwerende partij heeft ter zake het volgende geoordeeld:

“Betrokkene verklaart samen te wonen met haar partner. Dit loutere feit geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien verklaart zij in haar hoorrecht aan de politie van PZ BalenDesselMol dat haar partner haar soms mishandelt. Indien zij dit wensen, kunnen zij na betrokkenes terugkeer hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, en tegelijk zal betrokkene niet door hem mishandeld kunnen worden wanneer zij weg bij hem is. Het staat betrokkenes partner eveneens vrij om haar te bezoeken in haar land van herkomst waarnaar zij zal terugkeren indien zij dit zouden wensen.

Betrokkene verklaart familie te hebben in haar land van herkomst. Eveneens kan betrokkene, wanneer twee derde van het inreisverbod verstreken is, via de geijkte kanalen, zijnde de Belgische ambassade in Kingston, Jamaica, vragen om de opheffing ervan indien zij dan zou wensen om terug te keren naar de Schengenzone”.

De verwerende partij heeft dus rekening gehouden met de samenwoning van verzoekster met haar partner, met haar verklaring over partnergeweld en met de mogelijkheid om -indien verzoekster haar relatie nog wens verder te zetten- zij deze op een andere manier kan onderhouden. Dat de motivering intern tegenstrijdig is of onduidelijk kan dan ook niet worden gevolgd. Dat geen rekening zou zijn gehouden met het gezinsleven omdat het niet harmonieus zou verlopen, zoals verzoekster wil laten gelden, blijkt niet. Waar zij zich gegriefd voelt door de overweging in de bestreden beslissing dat zij na terugkeer naar haar land van herkomst niet door haar partner zal kunnen worden mishandeld, doet de verwerende partij niets anders dan rekening houden met verzoeksters verklaringen.

Dit staat, zoals hiervoor reeds is gebleken, er niet aan in de weg dat de verwerende partij alsnog de vereiste belangenafweging heeft gemaakt. Dat de verwerende partij het partnergeweld waarover zij had gesproken heeft aangewend als argument om de onmiddellijke verwijdering van verzoekster te rechtvaardigen, blijkt helemaal niet.

Verzoekster toont niet aan dat er sprake is van dermate uitzonderlijke omstandigheden dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in dit specifieke geval een schending van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou betekenen.

Waar zij de verwerende partij verwijt één en ander niet te hebben onderzocht in het licht van haar kwetsbare en afhankelijke situatie tengevolge van partnergeweld, wijst de Raad erop dat hiervan hoe dan ook geen enkel bewijs voorligt. Immers, verzoekster stelt dat zij zelf contact heeft opgenomen met de politie om bescherming te zoeken voor het geweld waarvan zij het slachtoffer was, maar zij legt geen bewijs voor van een melding, een proces-verbaal, een klacht of enig ander stuk waaruit de beweerdte mishandeling zou kunnen blijken. Dat de verwerende partij, die slechts de verblijfsrechtelijke status van verzoekster vaststelt,

zou moeten overgaan tot een psycho-sociaal onderzoek en het onderzoek naar de vraag of er nood was aan juridische en slachtoffergerichte begeleiding op grond van een eenmalige bewering van verzoekster zonder meer, kan dan ook niet worden bijgetreden, nog daargelaten de vraag op welke wijze dat impact zou hebben op het besluitvormingsproces. In zoverre verzoekster nog stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar verwijdering zal verhinderen om haar rechten als slachtoffer van partnergeweld daadwerkelijk uit te oefenen, dat zij niet langer beschikbaar is voor verder verhoor, moeilijkheden zal ondervinden om haar klacht op te volgen, geen toegang meer zou hebben tot het Belgische dossier en haar aanspraken tegenover de geweldpleger niet daadwerkelijk kan laten gelden, blijft de vaststelling dat zij niet aantoont dat zij ooit een klacht indiende of zelfs maar melding maakte bij de politie en dat er dus een dossier is dat opvolging behoeft. Zij toont dus niet aan welk belang zij heeft bij de grief dat de verwerende partij niet zou hebben onderzocht of er nog een politie- of strafonderzoek lopende is en of haar aanwezigheid daarbij nuttig is.

Verzoekster stelt verder dat de loutere vermelding dat zij familie zou hebben in Suriname, niet aantoont dat zij daar daadwerkelijk, onmiddellijk en veilig zou kunnen worden opgevangen. Echter, in het licht van de vaststelling dat verzoekster pas in maart 2025 naar België is gekomen, is het geenszins kennelijk onredelijk ervan uit te gaan dat zij nog een (familiaal) netwerk heeft in haar land van herkomst. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat daar anders over moet worden gedacht, en haar stelling dat de verwerende partij hierover een nader onderzoek had moeten doen en uitgebreider had moeten motiveren, kan niet worden bijgetreden.

Een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de formele of materiële motiveringsplicht, op zichzelf genomen of in het licht van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.3. Verzoekster betoogt verder dat haar gezondheidstoestand niet zorgvuldig werd onderzocht, terwijl zij had verklaard dat zij een lage bloeddruk heeft en dat zij een vinger niet meer kan bewegen. De verwerende partij heeft rekening gehouden met deze verklaringen, en heeft vastgesteld dat de drempel van artikel 3 van het EVRM niet wordt bereikt en dat er geen elementen werden aangebracht waaruit blijkt dat haar medische toestand een terugkeer naar Suriname verhindert. Verzoekster brengt geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat deze beoordeling onwettig is of kennelijk onredelijk. Verder brengt zij geen enkel medisch stuk of enig ander begin van bewijs aan waaruit zou blijken dat haar fysieke of mentale gezondheidstoestand alsnog in de weg zou staan van een terugkeer. Waar zij erop wijst dat zij daartoe niet in de mogelijkheid was omwille van haar vrijheidsberoving en de korte beroepstermijn, stelt de Raad vast dat de problematiek waarvan zij gewag maakt niet acuut is, maar veeleer chronisch van aard, zodat, indien deze zich al stelde, in alle redelijkheid mag worden verwacht dat zij daarvan enig begin van bewijs zou kunnen voorleggen. Verder blijkt hoe dan ook uit het administratief dossier dat de centrumarts op 3 augustus 2026 nog heeft geattesteerd dat verzoekster werd onderworpen aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese en dat hieruit is gebleken dat zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Zelfs nu deze beoordeling pas plaatsvond nadat de bestreden beslissing werd genomen, ligt in ieder geval geen begin van bewijs voor dat hierover anders zou doen denken. Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van deze bepaling blijkt niet. Verder blijkt ook niet dat de verplichting, krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling bij het nemen van een verwijderingsbesluit een ruimere beoordeling vraagt.

3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aantoont dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet deugdelijk is.

3.2.5. Verzoekster viseert vervolgens het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek en betoogt dat niet op afdoende wijze werd onderzocht of zij daadwerkelijk een risico op onderduiken vormt.

De verwerende partij heeft geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend aan verzoekster met toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat er een risico op onderduiken bestaat. Dit risico wordt als volgt gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet:

“11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

De tweede paragraaf van artikel 1 bepaalt onder meer wat volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

[...]

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

[...]”

De verwerende partij heeft ter zake vastgesteld dat verzoekster in België verblijft sedert 13 maart 2025 en niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijke manier heeft trachten te regulariseren (1°) en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 juli 2025 zodat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan het nieuwe bevel (4°).

Deze motieven laten verzoekster toe te begrijpen waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend zodat zij zich daartegen kan verweren, en verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat moest worden gemotiveerd waarom een minder dwingende maatregel niet zou hebben volstaan.

Verzoekster stelt dat zij in België aankwam met een geldig visum type C, dat zij een aankomstverklaring heeft afgelegd bij de gemeente en dat zij op een gekend adres verbleef waar zij werd aangetroffen na een positieve woonstcontrole. Verder wijst zij erop dat zij gekend was bij de politiediensten met wie zij zelf contact heeft opgenomen om melding te maken van partnergeweld en dat zij meewerkte aan het politieonderzoek. Deze elementen tonen aan dat zij zich niet verborgen hield en zich niet systematisch aan het toezicht van de Belgische autoriteiten onttrok. In de bestreden beslissing wordt niet concreet uiteengezet uit welke actuele gedragingen de conclusie voortvloeit dat zij zich niet aan een verwijderingsmaatregel zal houden, zo stelt zij.

Verzoekster overtuigt niet: er kan objectief worden vastgesteld dat zij niet heeft getracht haar verblijfssituatie te regulariseren enerzijds, en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel anderzijds. Dat één en ander het gevolg zou zijn van haar kwetsbare situatie omwille van partnergeweld blijkt niet, nu, zoals reeds eerder werd gesteld, geen enkel begin van bewijs daarvan voorligt en verzoekster dus ook niet kan worden bijgetreden waar zij stelt dat zij zelf contact heeft genomen met de politiediensten zodat zij zich niet heeft trachten te onttrekken aan het toezicht van de autoriteiten.

Verzoekster toont niet aan dat in de gegeven omstandigheden de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet kon worden toegepast.

3.2.6. Verzoekster betoogt tot slot dat haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel ernstig werd bemoeilijkt en zij verwijst daartoe naar de moeilijkheden die haar raadvrouw zou hebben ondervonden om een afschrift van de bestreden beslissing te ontvangen vanwege de verwerende partij terwijl de beroepstermijn zo kort was.

De Raad stelt vast dat een eventueel gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing de inhoud van die beslissing op zich niet aantast. Verder kan worden volstaan met de vaststelling dat uit het onderhavige arrest is gebleken dat verzoekster in staat is gebleken haar middelen uitvoerig uiteen te zetten en op die manier haar grieven aan een rechterlijke toetsing te onderwerpen in een procedure die schorsend is, zoals blijkt uit punt 2 van dit arrest. Zij zal dus niet worden verwijderd alvorens haar beroep ten gronde werd onderzocht. Dit middelonderdeel is niet gegrond.

3.2.7. Verzoekster toont geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen van de verwerende partij aan, en toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. In zoverre zij de schending van artikel 44 van de Vreemdelingenwet inroept, moet worden vastgesteld dat dit niet wordt toegelicht, zodat dit middelonderdeel niet ontvankelijk is.

3.2.8. Het enig middel kan niet worden aangenomen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op veertien augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

D. D'HONDT

A. WIJNANTS